

ת"פ 18035/10/20 - מדינת ישראל נגד אור דהורני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 18035-10-20 מדינת ישראל נ' דהורני
תיק חיצוני: 64807/2020

בפני המאשימה נגד הנאשם
כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
מדינת ישראל ע"י ב"כ ע"ד ניר בינשטוק, תביעות ירושלים
אור דהורני
ע"י ב"כ עו"ד יריב אבירם

החלטה

1. לפניי בקשה להורות על ביטול כתב האישום מחמת אי קיום חובת היידוע בדבר חובת השימוע, כנדרש בסעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (**חסד"פ**).

רקע וטענות הצדדים

2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של החזקת כשש שקיות סם שהכילו יחד קנביס במשקל 68.85 גרם נטו, שלא לצריכתו העצמית, וזאת ביום 12.2.2020.

3. כתב האישום הוגש בתאריך 12.10.2020, וביום 21.3.2022, בעת הדיון הראשון שהתקיים בתיק, העלה הסניגור את טענתו האמור. לדבריו, בתיק אכן מצוי מכתב יידוע מתאריך 8.7.2020 הנושא מדבקת דואר רשום, הממוען לכתובת מגוריו של הנאשם עליה אין מחלוקת. אלא שהנאשם לא קיבל את המכתב מעולם. הסניגור טוען, כי באתר רשות הדואר לא ניתן היה למצוא אישור בדבר הדואר הנ"ל, וכראיה לכך שהנאשם מקבל דואר לכתובת האמורה, צירף דו"ח אותו קיבל הנאשם בדואר רשום וכן את אישור קבלתו. נוכח כל האמור ונוכח היות זכות השימוע לפני הגשת כתב אישום זכות דיונית חשובה ומהותית, עתר הסניגור למחוק את כתב האישום, על מנת לאפשר לנאשם לשטוח טענותיו מבלי שכתב האישום יהיה תלוי מעל צווארו.

4. ב"כ המאשימה טוען מנגד, כי דין הבקשה להידחות. **ראשית**, אם היה הנאשם מתייצב לדיונים הראשונים, כי אז ניתן היה לאתר בתוך שנה מעת המשלוח את אישור קבלת דבר הדואר באתר דואר ישראל - אישור שנשמר עד שנה ולא יותר. משחלפה שנה, מדובר במחדלו של הנאשם; **שנית**, לשון החוק והפסיקה יוצרות חזקה חלוטה בדבר קבלת דבר הדואר משעה שנשלח בדואר רשום, כאשר אין מחלוקת בדבר נכונות הכתובת שצוינה במכתב היידוע; **שלישית**, הופנית להוראות סעיף 57 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971; **רביעית**,

הופנית להנחיית פרקליט המדינה 14.21 "הליכי יידוע ושימוע בהליכים פלייט" שמחריגה את התביעה המשטרית מהחובות המוטלות על הפרקליטות וכן לסעיף 28 בהנחיה שעניינו בצורך בשקידה סבירה של התביעה להמציא מכתב שחזר כ"מען לא ידוע" או "עזב", שאינו המקרה שלפנינו; **חמישית** נטען, כי גם אם ימצא שאירעה תקלה, הרי שהסעד הראוי הוא מתן אפשרות לבצע שימוע מבלי למחוק את כתב האישום, מכוח דוקטרינת הבטלות היחסית.

דין והכרעה

5. סעיף 60א לחסד"פ קובע את חובת יידוע חשוד בדבר כוונת גורמי התביעה להגיש נגדו כתב אישום בעבירת פשע, על-מנת לאפשר לו לשטוח טיעוניו במסגרת "שימוע" טרם הגשת כתב האישום. סעיף 60א(ג) קובע כך:

"נשלחה" הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור מסירה" (ההדגשה הוספה).

6. אינני נדרש לפרשנות מרחיקת לכת כדי לקבוע שעצם קיומה של מדבקת דואר רשום על-גבי מכתב יידוע, מבלי שקיימת עליה או ביחס אליה חותמת דואר המוכיחה משלוח בפועל, אין בה כדי לעמוד בתיבה "נשלחה" בסעיף 60א(ג) לחסד"פ. התובע היפנה לסעיף 57ג לפקודת הראיות שכתורתו המצאה על-ידי הדואר, המורה כך:

"מקום שחיקוק מתיר או מחייב להמציא מסמך על ידי הדואר, בין שהוא נוקט לשון "המצאה" ובין שהוא נוקט לשון "נתינה" או "שליחה" או לשון אחרת, **רואים את ההמצאה - אם אין הוראה אחרת משתמעת - כמבוצעת** -

(1) **אם דו"ר מכתב המכיל את המסמך והמען על המכתב היה**

כשורה ודמי המשלוח שולמו מראש או שהמכתב היה פטור

מתשלום דמי דואר או נושא עליו סימן המעיד כי הוא נשלח

בשירות המדינה;

(2) במועד שבו היה המכתב מגיע לתעודתו בדרך הרגילה של הדואר, אם לא הוכח היפוכו של דבר".

7. עינינו הרואות, כי על-מנת שהמדינה תקים את החזקה כי דבר הדואר נשלח, **על דבר הדואר להיות מדו"ר** כשהמען היה כשורה (מתקיים במקרנו) ו"דמי המשלוח שולמו מראש או שהמכתב היה פטור מתשלום דמי דואר או נושא עליו סימן המעיד כי הוא נשלח בשירות המדינה". עצם קיומה של מדבקת דואר רשום אין בה להעיד דבר על משלוח בפועל. בהקשר זה, על המכתב היה צריך להיות "סימן המעיד כי הוא נשלח בשירות המדינה". אלא שמכתב אינו מכיל כל אינדיקציה לשליחתו בפועל, משום שאין חותמת של הדואר בדבר המשלוח או מועדו - חותמת זו יכול שתהא על גבי המכתב עצמו או על גבי טופס ריכוז משלוח מכתבים. הדבר אינו נעשה ע"י יחידת התביעות והיא אינה מבצעת מעקב אחרי דברי הדואר הנשלחים.

8. זאת ועוד. הפניית המאשימה לנוהל דואר ישראל לפיו תיעוד משלוח אינו נשמר מעבר לשנה, תוך הפניית

אצבע מאשימה לנאשם כי לא התייצב לדיונים הראשונים, ואילו התייצב ניתן היה לבדוק את העניין, אינה במקומה. עצם העובדה שהנאשם לא התייצב בחודש פברואר 2021 ובחודש יוני 2021 אינה קשורה בו, אלא במאשימה ובמזכירות בית המשפט, ובוודאי שמחזקת את טענתו כי לא קיבל את מכתב היידוע. בשני המועדים **ביקשה המאשימה** הזדמנות נוספת לאתר את הנאשם ולזמנו, לאחר שלא אותר על-ידה (פרוטוקולים 3.2.2021 ו-20.6.2021). עיון בתיק "נט המשפט" מלמד הנאשם אכן לא אותר גם על-ידי מזכירות בית המשפט, ורק בחודש נובמבר 2021 בוצעה מסירה כדין (קיים אישור מסירה בתיק) של הזמנה לדיון שהתקיים בחודש מרץ 2022. משמעות הדבר היא, שאילו היה מנגנון מעקב בתביעה אחר משלוח המכתבים והמצאתם (כפי שהוא קיים במערכת "נט המשפט"), והמכתב אכן היה נשלח ולא נמסר ליעדו, הייתה מתקבלת על-כך אינדיקציה אצל התביעה. משעה שהדבר לא אירע, סביר להניח שהמכתב כלל לא נשלח.

9. בסופו של דבר, וכפי שעמדתי על כך בהחלטות רבות קודמות, על-מנת שתעמוד למאשימה חזקת תקינות המעשה המינהלי והחזקה החלוטה בדבר משלוח, עליה להוכיח כי דבר הדואר אכן **נשלח**, ולשם כך נדרשת אסמכתא בדמות חותמת משלוח של דואר ישראל נושאת תאריך המשלוח. המאשימה מתעקשת להמשיך ולקיים נוהל עבודה שאין בו מנגנון מעקב אחרי משלוח הדואר, ועל כך יש להצטער.

10. **אשר לסעד המבוקש** - בת"פ 5457-02-18 מ"י נ' **מחיסן** (מיום 21.5.2020) עמדתי בהרחבה על החשיבות שייחס המחוקק לזכות השימוע ועל היותה חלק מזכות חשוד ונאשם להליך הוגן, כאשר הזכות להליך הוגן הוכרה כחלק מכבוד האדם וחירותו, דהיינו זכות חוקתית שהפגיעה בה תהא על-פי חוק, לתכלית ראויה ובאופן מידתי. אני מחזיק בדעה שאין דומה קיום שימוע לפני הגשת כתב אישום לשימוע המתקיים לאחריו, כאשר כתב האישום הוא בגדר עובדה קיימת שתלויה באוויר. אין זה נכון ואין זה ראוי לנהל כך הליך כה רגיש ומהותי לגורלו של אדם, ולכן הסעד הראוי הוא מחיקת כתב האישום, כפי שאני מורה. כמו כן מורה על ביטול הדיון לפניי.

11. מובהר כי לנאשם באמצעות סניגורו זכות להגיש טיעונים בכתב למאשימה במסגרת זכות השימוע, בתוך 45 יום מהיום.

יש לשלוח לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב אייר תשפ"ב, 23 מאי 2022, בהעדר הצדדים.